

Miniatüür Ukrainast

Ja mulle tundub, nagu Jumal
naerataks mulle

05.10.2010

*Sündisin kolmkümmend viis aastat
tagasi Siberis ja elan nüüd koos oma
abikaasa ja tütreaga Kiievis, Ukraina
pealinnas.*

Seitse aastat tagasi lasksin ma ennast
ristida ja mulle oli algusest peale
selge, et ma ei taha olla lihtsalt
”pühapäevakristlane”, vaid pigem
”igapäevakristlane”, kes püüab oma
usku päevast päeva ellu viia. Ma

tundsin, et Issand ootab minult midagi, aga ma ei teadnud, mida ja kuidas.

Ühel päeval ütles mulle üks sõber: "Kui ilus ja rahulik on sinu elu, sest sina usud, kuid ümberringi on nii palju muresid ja kannatusi..." See pisut kade märkus äratas minus palju enamat, kui see sõber arvata oskas. Ma ütlesin endale, ma ei saa võtta oma usku, nagu mingit peiduurgast, kuhu maailmast eralduda. Ma pean elama nii, et minu usk ka teisteni jõuaks ja et kogu maailm vähemalt natuke paremaks muutuks.

Ühel hetkel kuulsin midagi Opus Deist, üsna ähmaselt, kuid siiski piisavalt, et minus huvi äratada ning klikkasin vastavale veebileheküljele. Siis leidsin ma ühe inimese, kes oli Opus Deist hästi informeeritud ja kes oli valmis mulle sellest üksikasjalikult rääkima.

Ma lugesin läbi ” Tee” raamatu. Seda lugedes märkasin ma, et leidsin sealt kõike seda, mida Jumal oli juba ammu mulle kõrva sosistanud, kuid ma ei võtnud seda enne väga tõsiselt. Ma sain aru mida Jumal minult ootab: et ma iga päev hästi töötaksin, et ma paljud väikesed asjad temale pühendaksin, et ma oleksin abivalmis oma perekonnale ja sõpradele, et ma elaksin täiesti tavalist elu – lihtsuse ja rõõmuga.

Sageli tuleb mulle meelde see hetk, kui tulin palve ajal sellele nüüd juba iseenesestmõistetavale mõttele. Ja mulle tundub, et Jumal naeratab mulle igal silmapilgul.

Ukrainas ei ole veel Opus Dei keskust, kuid mõned inimesed, kes on selle tegevusest huvitatud – mina nende hulgas – kogunevad kord kuus, et saada vaimulikku ergutust, vahel kõik koos, teinekord aga igaüks individuaalses vestluses preestriga.

Ma hoolitsen selle eest, et võiksin iga päev rohkem ja rohkem Jumala kohalolekut tajuda. Mida see tähendab, tundsin ja mõistsin ma siis, kui külastasin esmakordselt Opus Dei keskust Moskvas.

Keegi, kes ukse avas, ütles mulle kõigepealt: "Kas te soovite Issandat tervitada?" Ma ütlesin "jah", kuigi ma ei teadnud absoluutselt keda või mida ta selle all mõtles. Ta viis mind kabelisse, mis asus selles majas ning ma sain seal hetke Tabernaakli eest palvetada. Ma sain aru, et see muutus minu loomulikuks harjumuseks, nagu sellel inimesel, kes mind vastu võttis, et ma tervitan Issandat, kui tõelist Majahärrat.

Tõenäoliselt sain ma sealt inspiratsiooni ja nüüd alustan ma alati uut päeva Jumalat tervitades, mis kõlab umbes nii: "Siin ma olen, Issand. Nüüd ma tean, mida sa minult ootad."

.....

pdf | document generated
automatically from [https://](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/miniatuur-ukrainast/)
[dev.opusdei.org/et-ee/article/miniatuur-](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/miniatuur-ukrainast/)
[ukrainast/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/miniatuur-ukrainast/) (09.08.2025)